

Évközi 16. Vasárnap C

*Márta, Márta, te sok mindennel törődöl,
és téged sok minden nyugtalanít,
pedig csak egy a szükséges. (Lk 10,41-42a)*

Olvasmány

Teremtés 18,1-10a

Egy alkalommal az Úr megjelent Ábrahámnak Mamre terebintjénél, amikor az a déli forrás idején sátra bejáratánál ült. Ábrahám fölemelte szemét, és íme, három férfi állt előtte. Mihelyt meglátta őket, a sátor bejáratától eléjük sietett, földig meghajolt, és így szólt: "Uram, ha kegyelmet találtam színed előtt, ne kerüld el szolgádat. Mindjárt hoznak egy kis vizet. Mossátok meg lábatokat, és telepedjete le a fa alatt. Én pedig hozok egy falat kenyeret, hogy felüdítsétek magatokat, aztán tovább mehettek. Hiszen ezért ejtettétek útba szolgátokat." Azok így válaszoltak: "Tedd, amit mondtál."

Ábrahám besietett a sátrába Sárahoz, és így szólt: "Végy gyorsan három adag lisztet, keleszd meg, és süss lepényt!" Azután kiment Ábrahám az állatokhoz, kiválasztott egy fiatal és erős borjút, és odaadta a szolgának, hogy sietve készítse el. Majd tejet és vaját hozott, meghozta az elkészített borjút is, és eléjük tette. Míg ettek, ő ott állt mellettük a fa alatt.

Azok megkérdezték: "Hol van a feleséged, Sára?" Ezt válaszolta: "Itt a sátorban." Akkor az Úr így szólt: "A jövő évben ez idő tájt visszajövök, feleségednek, Sárának addigra már fia lesz."

Szentlecke

Kolosszeiekhez 1,24-28

Testvéreim! Örömmel szenvedek értetek, és testemben kiegészítem azt, ami még hiányzik Krisztus szenvedéséből az ő testének, az Egyháznak javára. Ennek lettem a szolgálója abból az Istentől értetek kapott hivatásnál fogva, hogy az Isten szavát érvényre juttassam: Azt a titkot, amely korszakok és nemzedékek óta rejtve volt, s amelyet most szentjeinek kinyilatkoztattott. Velük akarta megismertetni az Isten, milyen fönséges gazdagságot rejt a pogányok számára ez a titok: Krisztus a megdicsőülés reménye bennetek. Őt hirdetjük, amikor intünk és a teljes bölcsesség birtokában tanítunk mindenkit, hogy minden embert tökéletessé tegyünk Jézus Krisztusban.

Abban az időben: Jézus és tanítványai betértek az egyik faluba. Egy Márta nevű asszony befogadta őt házába. Ennek nővére, Mária odaült az Úr lábához és hallgatta szavait.

Márta meg sürgött-forgott a sok házi dologban. Egyszer csak megállt: "Uram – méltatlankodott –, nem törődöl velem, hogy nővérem egyedül hagy szolgáltni? Szólj neki, hogy segítsen nekem."

Az Úr azonban így válaszolt: "Márta, Márta, te sok mindennel törődöl, és téged sok minden nyugtalanít, pedig csak egy a szükséges. Mária a jobbik részt választotta. Nem is veszíti el soha."

Elmélkedés

Ha összehasonlítjuk az első olvasmányt és az evangéliumot, akkor megállapíthatjuk, hogy mindkettő a vendégért való aggodásról és fáradozásról szól, de ezt a fáradozást a legkülönbözőképpen értékelik. Látjuk Ábrahámot, aki nem nyugszik és pihen, amíg vendégeit el nem látja: fizetsége az isteni ígéret, hogy fia lesz. Látjuk Mártát, aki nem nyugszik és pihen, amíg Jézust vendéghez méltó módon nem köszönheti házában: fizetsége pedig az Úr figyelmeztetése, amely csaknem leértékelőleg hat Mária viselkedésével szemben. Márta ugyanazt teszi, mint Ábrahám, és vele ellentétben mégis elutasítást kap. Hogyan magyarázhatjuk ezt az ellentétet? Ábrahám hite és Ábrahám cselekedetei kapcsolatban vannak egymással és összhangban vannak benső beállítottságával. A cselekedet a hitből fakad és fordítva. Ezért szabadon és kötetlenül lép Isten elé és megnyílik előtte. Mária hasonlóképpen cselekszik. A benső hangot követve Jézushoz szegődik és semmiféle elterelő szándéknak nem enged. Márta az, aki Jézust barátsággal fogadja és minden jóról gondoskodni akar, mint Ábrahám. De aztán benső diszharmónia keletkezik benne. Mivel mindent tökéletesen akar csinálni felborul a szemlélődés és tevékenység egyensúlya – habár mindkettő jó és egyenértékű. Azzal oldja fel, hogy megvádolja nővérét Jézus előtt. Jézus azonban szeretettel visszavezeti a lényeghez; elismeri gondoskodását és fáradozását, de ugyanakkor felhívja a figyelmét a legfontosabbra: a benső tartásra, amelyben a hit és cselekvés kiegyensúlyozottsága közelebb kell, hogy vezessen Istenhez. Így, közelebből szemlélve feloldódik a látszólagos ellentét az ószövetségi olvasmány és az újszövetségi rész között. Mindannyiunknak az a célja, hogy egyre teljesebben és egyre erősebben Istenre irányuljunk. Az ima és a munka ember voltunk kifejezései – amelyeket Istentől kaptunk és ezért mindkettő jó – célunk elérésében kell, hogy segítsenek utunkon. De csak akkor tehetik, ha odahallgatunk a benső hangra és őszintén törekszünk az összhangra, harmóniára.